

[Statsministeren]

melse mellem Nordisk Ministerråd og Nordisk Råds udvalgsstruktur. Det vil stimulere dialogen mellem Nordisk Ministerråd og Nordisk Råd, både når det gælder prioritering af samarbejdet og udarbejdelse af budgettet, og vil give nye muligheder for Nordisk Råds budgetindflydelse.

For at styrke koordineringen af det formaliserede samarbejde foreslås det i rapporten at samlokalisere Nordisk Råds Præsidiasekretariat og Nordisk Ministerråds Sekretariat, men fortsat som to selvstændige enheder. Hvorvidt dette skal gennemføres, er naturligvis op til Nordisk Råd.

Udenrigs- og sikkerhedspolitikken har fundet sin plads i det nordiske regeringssamarbejde. Møderne mellem udenrigsministrene er blevet hyppigere, og de fælles udtalelser mere omfattende. Spørgsmålet om fredsbevarende foranstaltninger i FN's regi er nu også blevet et vigtigt tema. Når statsministrene på mødet på Bornholm i august i en fælleserklæring udtalte sig om tilbagetrækning af de russiske tropper fra Estland, Letland og Litauen, var dette også en vigtig fællesnordisk markering.

Statsministrenes arbejde med nyvurderingen af det nordiske samarbejde har lagt vægt på det arbejde, som regeringerne har det direkte ansvar for. Men det ville være virkelig godt, såfremt Nordisk Råd og ikke mindst de nationale parlamenter nu gennemfører forbedringer i det parlamentariske samarbejde i Norden, bl.a. for at sikre størst mulig overensstemmelse i synspunkter om Europaspørgsmål på nationalt plan, i Nordisk Råd, i EØS' parlamentariske komité og i Europa-Parlamentet.

De forslag, som foreligger om det fremtidige samarbejde drøftes mellem de nordiske lande i de nationale parlamenter og ved Nordisk Råds session i Århus, 9.-11. november 1992. Statsministrene vil herefter fremsætte forslag til ajourføring af Helsingforsaftalen om det nordiske samarbejde til Nordisk Råds session i marts 1993 i Oslo. Det er statsministrenes intentioner, at forslagene gennemføres så hurtigt som praktisk muligt.

Justitsministerens redegørelse af 28/10 92 om volds kriminaliteten.

(Redegørelse nr. R 3).

Justitsministeren (Engell):

1. Udviklingen i volds kriminaliteten

Voldskriminaliteten og bekæmpelsen heraf har i de seneste år indtaget en fremtrædende plads i den kriminalpolitiske debat i befolkningen, i medierne og i Folketinget.

Det er der mange grunde til.

Voldskriminaliteten har gennem årene været stigende og har nu nået et helt uacceptabelt omfang. Der anmeldes flere og flere voldsforhold. I løbet af de sidste 10 år er anmeldelsestallene for vold steget med mere end 50 pct., ligesom volds kriminalitetens andel af de samlede straffelovsovertrædelser er steget kraftigt. Samme tendens fortsætter tilsyneladende i 1992. I 1. halvår af 1992 blev der indgivet 4.051 anmeldelser vedrørende vold. Det tilsvarende tal for 1. halvår af 1991 var 3.882 anmeldelser svarende til en stigning på 4,4 pct.

Samtidig er der grund til at tro, at der på dette område er et betydeligt »mørketal« – det vil sige voldsforhold, der ikke anmeldes eller på anden måde kommer til myndighedernes kendskab. Det gælder bl.a. i tilfælde, hvor volden udøves mod personer, der tilhører miljøer, hvor man normalt ikke søger politiets bistand, f.eks. rockermiljøer, eller mod mennesker, der f.eks. i kraft af et familieforhold eller andre nære relationer til gerningsmanden er tilbøjelige til at anmelde forholdet.

Hertil kommer, at det ikke er ualmindeligt, at volden udøves ved anvendelse af slag- eller stikvåben eller med slag og spark opøvet som led i kampteknik og således er af grovere karakter.

Endelig er det vigtigt at gøre sig klart, at volden ikke kun påfører offeret fysiske og økonomiske skader. Voldsudøvelse retter sig i lige så høj grad mod den enkeltes selvværd og mod følelsen af tryghed ved og tillid til samfundssordenen og medborgerne. På en række områder er man i disse år i stigende grad opmærksom på vigtigheden af at beskytte sådanne ikke-økonomiske værdier. Det må forekomme uacceptabelt, at disse værdier undergraves i kraft af den stigende volds kriminalitet.

Regeringen betragter således udviklingen i volds kriminaliteten som et stigende samfundsproblem. Selv om volds kriminaliteten er et gammelkendt fænomen og meget allerede er gjort for at bekæmpe volden, vil vi ikke blot passivt se til og affine os med denne helt uacceptable udvikling. Herved kunne volden få et

[Justitsministeren]

skær af accept fra samfundets side – som en uundgåelig ulempe ved vort moderne samfund. Det må ikke ske. Det er nødvendigt, at der tages initiativ til en forstærket og mere effektiv indsats mod volden.

I mit oplæg »En skærpet indsats mod vold«, der er fremsendt til Folketinget samtidig med denne redegørelse, er der nærmere redegjort for oplysningerne om voldens udvikling, ligesom oplægget indeholder en mere udførlig omtale af de initiativer, som regeringen allerede har gennemført for at dæmme op for den stigende vold samt de mulige nye initiativer, som regeringen overvejer at iværksætte.

Formålet med oplægget er at lægge nogle overvejelser og løsningsmuligheder frem til debat med henblik på en forstærket bekæmpelse af volden. De senere års megen diskussion om vold viser vigtigheden af, at såvel lovgivningen på dette område som myndighedernes praksis og indsats mod volden har accept i vide kredse af befolkningen. Det er min klare opfattelse, at der i befolkningen af de grunde, jeg netop har redegjort for, er et bredt ønske om en skærpet indsats mod volden.

2. Gennemførte initiativer mod voldskriminaliteten

Som nævnt er voldskriminaliteten ikke noget nyt problem. Der er da også i det sidste tiår iværksat en lang række initiativer for at bekæmpe volden.

2.1. Revisionen af voldsbestemmelserne i straffeloven

Ved lov nr. 272 af 3. maj 1989, som trådte i kraft den 1. juli 1989, blev der gennemført en revision af straffelovens voldsbestemmelser. Ændringen indebærer en forenklet udformning af voldsbestemmelserne, idet der ikke længere er foretaget en detaljeret opregning af de omstændigheder (f.eks. sagesløshed eller alvorlige uagtsomme følger af volden), der kan kendetegne en voldsforbrydelse som mere eller mindre grov.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det bl.a., at formålet med lovændringen – ud over forenklingen – var at gennemføre en vis skærpelse af straffene for voldsforbrydelser i den grovere del af normalområdet.

Justitsministeriet ønskede at følge, om Folketingets intentioner på dette område også slog igennem i domstolenes praksis. Den 6. marts 1991 anmodede Justitsministeriet derfor om rigsadvokatens vurdering vedrørende strafudmålingen i voldssager efter lovændringen. Rigsadvokaten afgav herefter en redegørelse, der bygger på en gennemgang af de ved landsretterne afgjorte ankesager (171) vedrørende vold efter straffelovens § 244 begået efter den 1. juli 1989. Det var rigsadvokatens umiddelbare opfattelse efter gennemgangen af sagerne, at der nok er sket en større nuancering af strafudmålingen i voldssager inden for normalområdet, men endnu næppe således at straffene i de grovere tilfælde inden for dette område er blevet skærpet mærkbart. På denne baggrund har rigsadvokaten over for Justitsministeriet givet udtryk for, at det må være hensigtsmæssigt, at udviklingen på området fortsat følges tæt af anklagemyndigheden, bl.a. med henblik på at indbringe egnede sager for Højesteret, og rigsadvokaten har endvidere iværksat en opfølgende undersøgelse vedrørende udmålingspraksis i første halvår af 1992.

2.2. Knivforbudet

Ved lov nr. 861 af 23. december 1987 med ikrafttræden den 1. februar 1988 er der gennemført en ændring af våbenloven, der har til formål at begrænse udbredelse og anvendelse af bl.a. knive. Lovændringen indebar bl.a. forbud mod slangebøsser, armbrøster, kasteknive, faldknive og de såkaldte butterflyknive. Af mest vidtrækkende betydning var indføjelser af en bestemmelse om, at det på steder, hvortil der er almindelig adgang, er forbudt at bære kniv eller dolk, medmindre det sker som led i erhvervsudøvelse eller har et andet lignende anerkendelsesværdigt formål. Forbudet omfatter dog ikke foldekknive (lommeknive) med en klinge på højst 7 cm.

2.3. Varetægtsfængsling i voldssager

Ved lov nr. 386 af 10. juni 1987 skete der en udvidelse af adgangen til at varetægtsfængsle i visse grove voldssager, hvor det vil kunne forventes, at der vil blive idømt ubetinget fængselsstraf i mindst 60 dage, og hvor det af hensyn til retshåndhævelsen skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod. Bestemmelsen anvendes f.eks. over for meningsløs gadevold.

[Justitsministeren]

Lovændringen var bl.a. begrundet i hensynet til den almindelige retsfølelse. Hertil kommer, at varetægtsfængsling må antages at kunne sikre en yderligere fremskyndelse af behandlingen af voldssager, da den sikrer en hurtigere afslutning af efterforskningen, og fordi domstolene berammer arrestantsager forud for andre sager.

2.4. Hurtig afsoning

Justitsministeriet har i en cirkulæreskrivelse af 7. marts 1986 pålagt politiet og anklagemyndigheden at sikre, at behandlingen af voldssager fremskyndes mest muligt. Samtidig fremgår det af Direktoratet for Kriminalforsorgens cirkulære af 26. august 1983, som er indskærpet igen ved cirkulæreskrivelse af 7. marts 1986, at der skal ske forlods indkaldelse af personer på fri fod, der er dømt for vold eller anden personfarlig kriminalitet. Det fremgår af cirkulæreskrivelsen, at med hensyn til spørgsmålet om udsættelse taler hensynet til retshåndhævelsens effektivitet for, at der navnlig i sager om vold udvises tilbageholdenhed med at give udsættelse.

2.5. Redegørelse vedrørende rockerkriminalitet

En – relativt set – stor del af voldskriminaliteten er knyttet til rockermiljøet. Af en redegørelse, som jeg i efteråret 1991 afgav til Folketingets Retsudvalg, fremgik, at de ca. 25 medlemmer af Hells Angels i Danmark ud over domfældelser for drab, drabsforsøg, vold med døden til følge, narkotikakriminalitet m.m. tilsammen er dømt for i alt ca. 50 tilfælde af vold. En stor del af ofrene var ikke rockere.

Desværre må det konstateres, at politi- og anklagemyndighed ofte er stødt på betydelige vanskeligheder med at gennemføre straffesager mod medlemmer af rockergrupper. På den baggrund har anklagemyndigheden i januar 1992 besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe, der skal bearbejde og formidle erfaringer med, hvordan straffesager i forbindelse med rockerkriminalitet bedst kan gennemføres. Arbejdsgruppen skal også overveje, om der er bestemmelser i den gældende retsplejelov og straffelov, der bør ændres for at sikre, at rockere kan strafforfølges.

2.6. Undersøgelsen vedrørende vold mod kvinder

Den 27. maj 1992 offentliggjorde jeg en rapport om vold mod kvinder i Danmark til belysning af omfanget af voldsforbrydelser mod kvinder. Baggrunden herfor var bl.a., at der kan være grund til at tro, at der på dette område er et særlig stort mørketal.

Til at forstå opgaven blev der i juni 1991 nedsat en arbejdsgruppe bestående af repræsentanter fra Sundhedsministeriet, Socialministeriet, Det Kriminalpræventive Råd, rigspolitichefen og Justitsministeriet.

Det er efter arbejdsgruppens opfattelse ikke muligt ud fra det tilvejebragte materiale at tegne et entydigt billede af omfanget af vold mod kvinder, men materialet vil med fordel kunne anvendes af de relevante myndigheder i deres overvejelser om fremtidige initiativer i relation til sådan voldsudøvelse. En sammenligning af kvindernes egne oplysninger og oplysningerne fra skadestuerne viser imidlertid, at kvinderne i et vist omfang undlader at anmelde vold til politiet. Årsagerne til dette mørketal er formentlig flere. En af årsagerne skal formentlig søges i det forhold, at kvinderne som oftest udsættes for vold fra en gerningsmand, som de kender og eventuelt er afhængig af. Det kan endvidere ikke udelukkes, at anmeldelsestilbøjeligheden er mindre, når kvinderne har mulighed for at søge hjælp, f.eks. hos kvinde-/krisecentre.

2.7. Polititilhold

Ved cirkulæreskrivelse af 12. februar 1990 til politiet har Justitsministeriet for så vidt angår advarsler i henhold til straffelovens § 265 (polititilhold) fastlagt nærmere retningslinier for behandlingen af disse sager. Det blev i cirkulæreskrivelsen tilkendegivet, at det bør tilstræbes, at den administrative praksis i sager om meddelelse af advarsler tilrettelægges således, at denne mulighed for at beskytte forurettede udnyttes bedst muligt. Det blev endvidere fremhævet, at politiet ikke bør være for tilbageholdende med at give advarsler, når det f.eks. begæres af personer, der har været udsat for voldtægt, grovere vold eller trusler efter straffelovens § 266. Endelig blev det med hensyn til behandlingen af sager om overtrædelse af advarsler bl.a. anført, at sådanne sager

[Justitsministeren]

navnlig af hensyn til forurettede bør behandles med fornøden hurtighed og effektivitet.

Justitsministeriet har senest den 28. august 1992 indskærpet cirkulæreskrivelsen.

2.8. *Indsatsen over for voldens ofre*

Der er gennem de seneste år iværksat en række initiativer med henblik på en styrket indsats for at støtte ofrene for voldsforbrydelser.

I 1985 vedtog Folketinget regeringens forslag om at styrke voldsofrenes erstatningsretlige stilling, således at voldsofre nu har et retskrav på erstatning.

Endvidere er der med virkning fra 1. januar 1989 gennemført en udvidet adgang til advokatbeskikkelse for forurettede i bl.a. voldssager samt gennemført en række andre initiativer, der indebærer en styrket processuel retstilling.

Med virkning fra den 1. juli 1987 blev lov om ægteskabs indgåelse og opløsning ændret, således at en ægtefælle umiddelbart har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle har udøvet forsætlig vold af grovere karakter. Også vold over for børn giver ret til skilsmisse.

Det er ikke en betingelse for at meddele skilsmisse, at den, der har udøvet vold, er dømt herfor, men det må godtgøres f.eks. ved fremlæggelse af lægeerklæring, at der er udøvet vold af grovere karakter.

Med virkning fra den 1. juli 1992 er der iværksat en forsøgsordning vedrørende psykologhjælp for voldsofre og andre særligt udsatte grupper, hvorefter det offentlige yder 70 pct. af det i overenskomsten mellem Sygesikringen og Dansk Psykologforening fastsatte honorar pr. konsultation.

Endelig har Det Kriminalpræventive Råd gennemført oplysningskampagner rettet mod ofre for vold. I forbindelse med disse kampagner har rådet også benyttet tv-mediet til OBS-indslag.

3. *Forslag til nye initiativer mod volden*

Jeg har i mit oplæg »En skærpet indsats mod vold« peget på, at der på baggrund af udviklingen i voldskriminaliteten er behov for en intensiveret, målrettet indsats mod volden. Det er regeringens målsætning at begrænse såvel den objektive risiko som den mere subjektivt

prægede frygt for at blive offer for en voldsforbrydelse og samtidig sikre retsstillingen for og bistanden til de mennesker, der uforskyldt bliver ofre for en forbrydelse.

Det er vigtigt at gøre sig klart, at opnåelsen af denne målsætning forudsætter en forstærket indsats på en række områder og et intensiveret samarbejde mellem en række myndigheder. Ét virkemiddel er således ikke tilstrækkeligt. Der må satses på en række initiativer, der tilsammen kan medvirke til en nedbringelse af volds-kriminaliteten.

Regeringen har udvalgt de nedenfor anførte initiativer med henblik på at nå dette mål.

Regeringen foreslår en skærpelse af voldsstraffene. Skærpelsen tænkes gennemført ved at hæve strafmaksimum i straffelovens § 244 og samtidig i bemærkningerne til et sådant forslag tilkendegive, at hensigten med et forhøjet strafmaksimum tillige er at gennemføre en generel påvirkning af det faktiske udmålingsniveau i voldssager. På denne måde tilkendegives det udtrykkeligt over for domstolene, at strafudmålingsniveauet i voldssager bør forhøjes. En sådan generel forhøjelse af strafmaksimum forekommer at være det mest hensigtsmæssige virkemiddel til at opnå en skærpelse af voldsstraffene frem for at vende tilbage til den før lovændringen i 1989 komplicerede opbygning af voldsbestemmelserne, hvor både domstole, politi og anklagemyndighed skulle arbejde med en lang række vanskelige ansvarskategorier. Regelforenklingen af voldsbestemmelserne har muliggjort en hurtigere sagsbehandling og har forbedret mulighederne for at fremme visse voldssager som tilståelsessager med en deraf følgende processuel besparelse. Det vil være naturligt at forhøje strafmaksimum i § 244 fra fængsel i 1 år og 6 måneder til fængsel i 2 år svarende til en forhøjelse på 1/3. Formålet med denne lovændring vil være at opnå en forhøjelse på 1/3 i alle voldssager i forhold til det gældende udmålingsniveau. For at understrege dette forhold kan de øvre strafammer for den grovere vold i § 245 og § 246 hæves fra henholdsvis fængsel i 4 år til fængsel i 5 år og fra 8 års til 10 års fængsel.

Et andet punkt, hvor det kan være relevant at sætte ind, er effektivisering af efterforskningen. Det er vigtigt, at efterforskningen i voldssager er hurtig og effektiv også i sager, hvor gerningsmanden ikke er varetægtsfængslet.

[Justitsministeren]

Som et led i en samlet indsats mod volden kan det overvejes at indskærpe den henstilling, der tidligere er meddelt politiet, om at prioritere efterforskningen i voldssager frem for andre sager.

Navnlig i tilfælde, hvor voldskriminaliteten ikke har karakter af tilfældige overfald, men derimod indgår som led i mere organiserede kriminelle aktiviteter, er der endvidere behov for, at politiet indgår i et bredere samarbejde om bekæmpelse af kriminaliteten. Regeringen lægger op til, at det samarbejde mellem politimyndighederne og anklagemyndigheden, der allerede eksisterer på området, fortsættes og styrkes.

Effektiviteten og hurtigheden i politiets efterforskning i voldssager samt anklagemyndighedens afgørelse af tiltalsspørgsmålet er af stor betydning. Lige så vigtigt er det imidlertid, at disse sager ved domstolene så vidt muligt søges fremmet med den nødvendige hurtighed. I forbindelse med Justitsministeriets igangværende overvejelser om retternes ressourceforhold og berammelsestider vil spørgsmålet om domstolenes mulighed for yderligere at fremskynde behandlingen af voldssager indgå i drøftelserne med retterne.

Endvidere er det regeringens hensigt, at afsoningen af voldssager skal tilrettelægges således, at voldsforbryderen indkaldes til afsoning straks, når straffedommen er blevet endelig. I mange tilfælde kan selv en kortere periode, hvor gerningsmanden til et alvorligt voldsforhold befinder sig på fri fod, mens den pågældende afventer afsoning, forekomme stødende på offeret, offerets pårørende og personer i det lokalsamfund, hvor gerningsmanden færdes. Det har endvidere været fremført, at en sådan fremskyndelse af afsoningen kan have en gavnlig præventiv virkning.

I forbindelse med afsoningen af en voldsdom opstår desuden spørgsmålet om friheder til den voldsdømte, herunder orlov under forskellig form og prøveløsladelse. Regeringen vil skærpe praksis med hensyn til sådanne friheder, navnlig i tilfælde, hvor den pågældende tidligere har misbrugt friheden til fornyet voldskriminalitet, eller hvor der – f.eks. på grund af den pågældendes trusler mod andre, tilknytning til bandemiljøer og lign. – er grund til at tro, at et sådant misbrug kan finde sted. Endvidere bør det overvejes, om det vil være

muligt, at sundhedsvæsenet kan tilbyde behandlingsforanstaltninger til voldsforbrydere, f.eks. alkoholafvænnelse eller foranstaltninger mod stofmisbrug, der kan begrænse risikoen for gentagen kriminalitet.

De ovennævnte foranstaltninger, der tjener til effektivisering af retsforfølgningen i voldssager, kan gennemføres administrativt og forudsætter et tæt samarbejde mellem retsvæsenets aktører med det fælles formål at gribe hurtigt og håndfast ind over for voldskriminaliteten.

Ud over skærpelsen af voldsbestemmelsernes strafmaksima kan der imidlertid også på andre områder være grund til at overveje lovgivningsinitiativer med tilknytning til voldskriminaliteten. Regeringen overvejer således at genfremsætte forslaget om ændring af retsplejeloven, således at der åbnes mulighed for varetægtsfængsling i retshåndhævelsesøjemed af spritbilister, der begår uagtsomt manddrab eller uagtsom legemsbeskadigelse. Et andet forslag, der kan tænkes genfremsat, er forslaget om i retsplejeloven at indføre en begrænset adgang til, at vidner, bl.a. i alvorligere voldssager, kan afgive forklaring anonymt. Herved kan retsforfølgningen af de grove voldsforbrydelser effektiviseres og mulige voldelige repressalier mod vidnerne undgås.

Disse lovændringer sigter mod at styrke kampen mod voldskriminaliteten på nogle områder, hvor erfaringerne har vist, at befolkningens retsfølelse ikke kan acceptere den gældende retstilstand, således at en skærpelse efter regeringens opfattelse er påkrævet.

Et væsentligt element i en samlet bekæmpelse af voldskriminaliteten er en styrket kriminalpræventiv indsats. Det overvejes at igangsætte kampagner og undervisningstiltag med det formål at fortælle de mulige gerningsmænd om voldsforbrydelsens konsekvenser for dem selv og for voldens ofre og at oplyse andre om den reelle risiko for at blive offer for en voldsforbrydelse i forskellige sammenhænge, og hvorledes denne risiko bedst muligt kan reduceres. Sådanne kampagner kan mest hensigtsmæssigt iværksættes i et samarbejde mellem f.eks. Justitsministeriet og Det Kriminalpræventive Råd.

Som en anden foranstaltning af en generel karakter kan det overvejes at iværksætte et forskningsprojekt med henblik på at skaffe et

[Justitsministeren]

sikrere grundlag for vurderingen af voldens årsager og effekten af forskellige præventive og repressive foranstaltninger. En sådan forskningsopgave kan tænkes henlagt til rigspolitichefens politiforskningssekretariat, såfremt sekretariatet tilføres de nødvendige ressourcer hertil.

Endelig kan der iværksættes kriminalpræventive foranstaltninger over for bestemte persongrupper, f.eks. tryghedsskabende foranstaltninger for ældre og for grupper, der i særlig grad er udsat for risiko for at blive offer for voldskriminalitet.

Disse kriminalpræventive foranstaltninger, der retter sig mod forskellige personkredse, sigter dels til at give reel oplysning om volden, dens årsager og konsekvenser, dels til at påvirke holdningerne hos de mulige gerningsmænd og dels til at beskytte særligt udsatte grupper mod at blive offer for voldskriminalitet.

Den kæde af initiativer, som i de senere år er taget med henblik på at forstærke hjælpen til ofrene for voldsforbrydelser, bør styrkes og følges op. Styrkelse af de offentlige tilbud til personer, der har været udsat for en voldsforbrydelse, kan f.eks. ske i form af, at den nyordning om tilbud om psykologbistand til bl.a. voldens ofre, som regeringen har gennemført, kan søges gjort permanent eller om nødvendigt styrket.

Endvidere kan det overvejes at styrke samarbejdet mellem det offentlige og de private kræfter, der indgår i bestræbelserne for at hjælpe voldens ofre.

4. Gennemførelsen af initiativer mod volden

Som nævnt er formålet med denne redegørelse og oplægget »En skærpet indsats mod vold« at lægge nogle overvejelser og løsningsmuligheder frem til debat. Oplægget indeholder regeringens bud på, hvorledes vi i fællesskab kan søge at komme voldskriminaliteten til livs. Oplægget er ikke udtryk for en færdigpakket løsning, som der hverken kan lægges til eller trækkes fra. Jeg ser derfor frem til en åben og fordomsfri debat omkring vore strategier med henblik på bekæmpelsen af volden.

Oplægget indeholder som nævnt en række forskelligartede initiativer, der har til formål at begrænse såvel den faktiske risiko som frygten for at blive offer for en voldsforbrydelse. Samtidig tilstræbes det yderligere at sikre retsstil-

lingen for og bistanden til de mennesker, der uforudskudt bliver offer for en voldsforbrydelse. Dette forudsætter et samspil af nye initiativer og et intensiveret samarbejde mellem myndigheder, der indgår i bekæmpelsen af voldskriminaliteten.

Lovgivningsinitiativer er i sig selv ikke tilstrækkeligt. Der må også ske en faktisk effektivisering af retsforfølgningen af voldsforbrydere, forøgelse af den præventive indsats og sikring af yderligere bistand til voldens ofre. Det er baggrunden for de mange forslag.

Kun hvis vi på alle områder klart markerer samfundets og den enkeltes afstandtagen til voldsforbrydelserne og deres gerningsmænd, kan vi nå det stillede mål. Det er vigtigt, at vi tilkendegiver, at vi ikke har givet op over for den helt uacceptable stigning i voldskriminaliteten, men tværtimod er indstillet på en offensiv indsats mod volden og dens gerningsmænd.

På grundlag af den debat og de politiske tilkendegivelser, som oplægget giver anledning til, vil jeg tage endelig stilling til, hvilke lovgivningsmæssige ændringer og administrative foranstaltninger der bør søges gennemført, og den nærmere udformning af et lovforslag herom med henblik på gennemførelse i indeværende folketingssamling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 2:

Forslag til lov om folketingsvalg på Færøerne.
Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 7/10 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jacob Lindenskov (S):

Nærværende forslag til lov om folketingsvalg for Færøerne indeholder en generel modernisering af den gældende folketingsvalglov, der er fra 1956 og kun er blevet ændret på ganske få områder tre gange.

Moderniseringen har den danske folketingsvalglov som forbillede under hensyntagen til de særlige forhold på Færøerne. Desuden er selve lovstoffet ændret og moderniseret ved en